

PESMI
učencev OŠ RAČE
ŠOLSKI LITERARNI NATEČAJ

RAČE, 2. 4. 2020

Drage bralke, dragi bralci!

V teh »čudnih« časih, ko so elektronske naprave naša edina vez, ko v negotovosti čakamo, kdaj bomo spet v »živo« skupaj, smo izpeljali šolski literarni natečaj, ki je bil prvotno namenjen dnevu poezije, 21. marca, a nas je odredba, da ostanemo doma, prisilila, da smo zbiranje pesmi podaljšali in natečaj zaključili pred mednarodnim dnevom knjig za otroke, ki ga obeležujemo vsako leto 2. aprila.

Pesmi, ki so jih pisali učenci II. in III. triade, so ocenjevali člani literarnic, literarnega kluba in gledališkega kluba. Zaradi res dobrih pesmi, smo vsi skupaj imeli težko nalogo.

Nagrajenci II. triade so:

PRIJATELJSTVO – Nika Pavman, 6.b

KOMET – Ana Katarina Napast in Eva Petek, 6.a

ODKRITJE – Lucian Kostanjevec, 6.a

OBLAK – Doroteja Jager, 6.a

DOLGČAS - Benjamin Batagelj in Tilen Pauman, 6.a

POSEBNA nagrada za RAP – Življenje – MAJ BREZNER, 4.b

Nagrajenci III. triade so:

DOMOVINA – Eva Simonič, 8.a

BESEDE - Matic Kores, 7.b

NEDOLGOČASNA PESEM O DOLGČASU – Manca Škerlak, 8.b

V OBJEMU BESED - Lara Žmavc, 8.b

SANJE – Julija Mešl, 9.a

LETALO ŽIVLJENJA – Zoja Strmšek, 8.a

Posebna nagrada pripada tokrat dvema ustvarjalkama, in sicer MARUŠI GORKIČ iz 9.b in EMI BATAGELJ iz 9.a, za njune izjemne pesmi.

Vsi omenjeni nagrajenci bodo nagrajeni s knjigami, vsi sodelujoči pa prejmejo priznanje za sodelovanje.

Vsako leto smo navdušeni, kako dobre literature ima naša šola. Veseli smo, da sodelujete in ustvarjate. Le tako naprej.

Želimo vam obilo užitka ob prebiranju pesmi naših učencev.

Sabina Ozmec

II. TRIADA

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo se včasih v kakšno drugo srce preseli,
a se nikoli ne izgubi.
Prijatelj ti vedno stoji ob strani
in to čisto ob vsaki drami.

Prijateljstvo ni zgodba, ki se konča,
temveč brezmejna pravljica.
V prijateljstvu so vedno zanke,
a skupaj bomo rešili vse uganke.

Prijatelj vedno naredi kakšen štos,
a ti pri pici pusti zadnji kos.
Prijateljstvo ni nekaj, kar izgine,
ampak nekaj, kar ohranja naše spomine.

Prijateljstvo je lepa stvar.
In nikoli ne pozabi,
prijatelj vedno stoji ob tvoji strani.

Nika Pavman, 6. b

NAGRAJENA

OBLAK

Oblak na nebu leži
in soncu jezik moli.

Na nebu mu je dolgočasno,
zato odide že predčasno.

Tako len je,
da komaj prebudi se.
Nesramen je,
zato prijatelj je ni,
ko pa je čas za igro,
sam se po nebu podi.

Oblak zelo rad bere
in tudi spi,
ko pa se zbudi,
same norčije naredi.

Ko pa pri nas dežuje,
vemo, da oblak solz ne obvladuje.

Doroteja Jager, 6.a

NAGRAJENA

KOMET

Komet po velikem vesolju leti,
zažari in proti Zemlji hiti.

Nato se ustavi
in v mojih očeh se pojavi.
Panika me zagrabi
in me od strahu skoraj zadavi.

Moram povedat mami,
a se mi noga ustavi
saj mama je na zabavi
ali z očetom na kavi.

Zdaj se mi zazdi,
da alarm zazvoni.
V resnici me budilka zbudi.

Nočna mora se konča
in me reši hudega.

Ana Katarina Napast, Eva Petek, 6.a

NAGRAJENA

ODKRITJE

Kako človek odkrije, kar je neznano?
Kako človek občuti nov občutek?
Kako človek poravnava, kar je zmečkano?
Kako človek napravi svoj osnutek?

Kako človek zraste le za las?
Kako se človeku izgubi glas?
Kako lahko človek postane Deda Mraz?
Kako lahko človek ustavi čas?

Človek veliko odkrije,
zato globoko v skrivnosti rije.
Včasih ga dobijo in jezno molčijo,
drugič ga izpustijo,
da novo odkritje dobijo.

Lucian Kostanjevec, 6.a

NAGRAJENA

DOLGČAS

Dolgčas je prava nadloga,
ne pozna konca in ne premora.
Beseda igra mu je tuja,
a zabava je še huja.

Dolgčas, dolgčas je nočna mora,
le kdo si to želi,
da se dolgočasi dneve in noči.

Za dolgčas ni zdravila,
ne pozdravi nobena te spojina.
Ne zanima me več nič,
le sedim, le molčim
in se sebi smilim.

Zdaj podam se v svoje misli,
kako se rešim te bolezni.
A na koncu me vse mine,
konec naj bo te praznine.
Potem se končno le sprostim
in se drugim stvarjem posvetim.

Benjamin Batagelj in Tilen Pauman, 6.a

NAGRAJENA

Življenje-rap

Življenje je eno zato ga živi,
ker tako nebo več nobeno.
Bodi dober do ljudi,
ker enkrat se živi.
Bodi čisto fri,
srce večkrat gori.
Takrat najboljše,
da se pobereš,
če ne do konca boš revež.
Pridno se šolaj,
da boš vedno zgoraj –
Na zeleni veji, vedno se smeji.
Dom naj ti bo svet,
če rabiš posvet obrni se na srce ,
ker srce vse ve.

Življenje včasih razočara,
a takrat se spomni,
da kdaj te tud zelo očara.
Tvoje telo je lepo zelo,
noben ni grd vsak ma vsebi potencial,
Uspeh je vedno tvoja medalja in tvoj pokal.
Vsak na nek način je sam svoj kristal,
kater v tebi zavedno bo ostal.
Dojemi z namenom si tu,
vsak dan se izboljšuj.

MAJ BREZNER 4.B

NAGRAJENA

ČOKOLADA IN ZOB

Čokolada je sladka
in se v ustih stopi,
a ti tudi v zobu luknjo naredi.

Aua, kako takrat boli,
steče tudi kri,
tedaj te zobar lovi.

Čokolada črna, bela in rjava,
to je prava zmešnjava.

Laura Vindiš in Živa Šetar Ričko, 6.a

DOLGČAS

Dolgčas je samota,
življenje pa lepota.
Dolgčas je to, kar nisi ti,
življenje pa zraven zaživi.
Dolgčas je lenoba,
življenje pa svetloba.
Dolgčas je bolezen,
življenje pa ljubezen.
Dolgčas je nesramen,
življenje je pa »amen«.

Hana Štular, 5. a

DOLGČAS

A je to dolgčas,
kar se dogaja ves čas?
Dolgčas ti domišljijo dela,
prav tako kot bela omela.

Dolgčas nima veliko mej,
je kot drevo brez vej.
Dolgčas veliko časa porabi,
saj se rad vrti v naši glavi.

Dolgčas se dogaja,
ker ga človek prodaja.
Če dolgčas je prijatelju,
ne daj mu nikoli miru.

Da ga s prijateljem odženeva,
se pogovarjava
in s tem ga premagava.

Maj Mešl, 6.a

OPERA

Opera ni samo petje ,
to je najboljše doživetje.
Izvaja se v stavbi veliki,
kjer ljudje so majhni kot dve piki.
Tam pojejo ljudje zvesti,
ki dajejo drugim za jesti.
Gledalci so jezni vsi.
Kje predstava je,
sprašujemo se mi.
V zaodrju dogajajo se različne stvari,
ker pevci zamujajo kot strele tri.
Končno pride človek z basom ven,
in zaigra kot največji superman.
Ven pridejo še violine tri
in zaigrajo kot lačni smo mi.
Na koncu pridejo ven še gosli,
ki so smešne kot osli.
To predstava je bila,
zdaj končala se je opera.

Klara Štiglic, 5.b

POMLAD

Pomlad je prišla
in kmalu bo odšla.
Ptice žvrgolijo,
živali se prebujajo.
Rože cvetijo
in zanimive stvari se godijo.

Topleje že postaja
in to nam vsem ugaja.
Tali se sneg beli,
veselo bomo zapeli.

Res lepa je pomlad,
vsakdo ima jo rad.

Karuna Hribar, 6. b

PESEM

Pesem ni kar neko besedilo,
pesem je mogočna kot veliko vozilo.
Pesem je nekaj, o čemer vsak sanja.
Vsi si jo želimo,
vsi po njej hrepenimo.

Pesniki vsi trudijo se zanje,
da bralci dobimo novo znanje.
A kaj, ko pesmi počasi izginjajo!
Pesem, o pesem, kaj naj storimo mi,
da ne izgineš ti.

David Reljič, 6. b

ŠOLA

Zjutraj budilka mi zvoni
in jaz odprem oči
a sanjala raje bi,
da sobota se zgodi.

Mama pravi mi,
da šola ne boli.
Tam se veliko naučiš
in nalogo za domov dobiš.

Malo še zaprem oči,
a v šoli zvonec že zvoni,
zato takoj se prebudim
in 1,2,3 - v šoli že se jaz učim!

Lina Varl, 4.a

ŠOLA

Šola stoji in se uči
in se igra ter močno divja.
Ko zvonec zazvoni,
že pridno sedi.

Med vikendi spi
in se v ponedeljek prebudi.
Rada videla mesto bi,
ampak vsi govorijo ji,
da v mestu ni kaj za videti.

Med tednom bere, piše in se uči,
a med vikendom v bazen skoči.
A za konec je hotela,
da uspešna je in zrela.

Nejc Vihar in Anej Rošer, 6.b

LETALO

Letalo je letelo,
nekje je zagrmelo.
Zelo sem se prestrašil,
a ni bilo potrebno.

Saj naše belo letalo
se ni predalo.
Hitro se je zravnalo
in dalje odpotovalo.

Nekaj časa smo še leteli,
naenkrat smo se v zvočni zid zaleteli,
a naše letalo se tudi tokrat ni predalo.

FANT

Bil je fant
in bil je radoveden,
vedno zmeden,
klicali so ga beden.

Čez sedem let
odprl je oči v svet
ter videl priložnost
in vedel,
da ima možnost.

Postal je uspešen
in nič več smešen.

ŽAN ŠKOLJAK, 5.b

POPOTNIK

Veter molčeče drsa
po našem planetu,
skrito ter čarobno
po tiho v neskončnost.

Popotnik prikrito išče
od ljubezni do greha
od žalosti do smeha
kompas našega planeta.

Z zemljevidom pod drevesom
razmišlja molčeče
išče pomen poti,
ki jih ni in ni.

Tako življenje zaključ
po tiho in skrito.

FILIP VEK, 6.b

III. TRIADA

BESEDE

Okoli nas same besede,
a kaj ko so te velikokrat blede,
velikokrat so slabe,
pa jih vseeno krademo kot barabe.

V objemu besed mi rima ne steče,
ker veliko ljudi kar nekaj reče.
Včasih bolje je ostati brez besed
in v daljavo usmeriti svoj pogled.

Želim si,
da moje besede so del domišljije
in z njimi si ne uničim vizije,
da iz njih veje dobrot
in z njimi pregnana je samota.

Želim si,
da moje besede so močne,
včasih lahko tudi sočne,
da z njimi bistvo povem,
čeprav včasih ljudje mislijo,
da ne smem.

MATIC KORES, 7.B

NAGRAJENA

NEDOLGOČASNA PESEM O DOLGČASU

Bil je dan, deževen dan,
tak dan, ki je bil od grde vrste dni odkopan.

Vlekel se je kot jara kača,
pa ne tista igrača,
ampak prava kača.

Kaj početi,
se sprašujem
in hkrati nad življenjem obupujem.

Lahko bi šla na sladoled,
a kaplje nove padajo z neba
spet in spet in spet.

Lahko bi prebrala kakšno knjigo,
a je v njej vse tako sivo
in mi ne bo prav nič zanimivo,
saj bo dolgčas spet preplaval prostor zelo prepričljivo.

Lahko bi vzela si bonbon,
a moram paziti na kalorije,
da ne bom kot kakšen slon.

Lahko bi šla narisat kakšno sliko,
a s tem, da bi imela talent vsaj za silo,
me življenje žal ni obdarilo.

Lahko bi marsikaj počela,
ampak žal nimam pametnejšega dela,
kot da je moj najljubši prijatelj zrak
in samo fantaziram
kot lahko vsak
in se, ko je zdolgočasen,
počuti kot junak,
saj mu v domišljijem svetu nobeden ni enak.

V OBJEMU BESED

Stoji tam sam,
poln besed.

Besed prelepih,
besed polnih,
besed ...

Ko le delil bi,
ko le pustil bi,
da jih tudi drugi slišijo ...
Da občutijo bolečino,
da spoznajo veselje,
da začnejo živeti življenje.

Pogreza se v temo.
Počasi izginja z obzorja.
Bledi kakor bela v črni.

*

Stala je tam,
obkrožena z ljudmi,
obkrožena z ljudmi,
ki mislijo, da čutijo.
Mislijo, da čutijo in vedo.

Smehlja se jim,
lepe lažne poglede deli

in pusti,
da ji drugi pogledajo v oči.

Skriva sebe in solze,
skriva besede in bolečino.
Kaže moč in smeh,
spregovori,
a se zdi, da molči.

Zagleda ga.
Vidi, kako izginja,
vidi, kako blede,
Vidi, kako se pogreza
in kako ga več ni.

Ve, da podobna sta si.
On in ona iz dveh različnih svetov,
svetov brez meja,
a polnih trpljenja.

A pada tudi ona.
Pada, ker ne spregovori ...

*

Zagleda jo.
Vidi, kako izginja,
vidi, kako blede.
Vidi, da je več ni.

On vidi trpljenje,
vidi tišino,
vidi bolečino,
vidi tudi nasmeh v njenih očeh.

*

Stopita si nasproti,
nekaj vleče ju.
Nekaj povezuje njune misli,
njuno bolečino, njuno tišino,
tišino, ki polna je besed.

Padeta si v objem razmetanih črk,
ki iščejo besede,
v objem razmetanih besed,
ki iščejo povedi,
v objem povedi, ki iščejo zgodbo,
zgodbo, ki bo videla objem njunih besed.

LARA ŽMAVC, 8.b

NAGRAJENA

SANJE

Moj svet so moje sanje,
v spanju se pogreznem vanje.
Včasih grozne, včasih lepe,
za resničnost res so slepe.

Včasih sanjamo čez dan,
tudi če ni nihče zaspan.
V šoli smo veliko zasanjani
in od učiteljev preganjani.

V sanjah velikokrat letimo
ali se okrog podimo.
V sanjah čas hitreje mine,
ves svet ima gore in doline.

Nihče ne mara nočnih mor,
saj vedno zgodi se kak umor.
Pred psihopati in pošastmi bežimo,
zbuditi se čimprej želimo.

JULIJA MEŠL, 9.A

NAGRAJENA

LETALO ŽIVLJENJA

Življenje je kot pravljica
zasleduje te kot mravljica.
Nikoli ne veš, kaj se bo zgodilo,
samo čakaš na novo opozorilo.
Ima bele in črne platnice.
V belih se skriva zmaga,
napisana s črnilom,
ki ga počasi snežno beli papir vsrka vase.

Splezaš na vrh gore in opazuješ zamegljeno dolino,
takrat je vsa zemlja tako majhna
in jo lahko gneteš v roki kot glino.
Vesel si, da si dosegel svoj cilj,
a si moraš zastavit novega.
Zmaga je le nagrada tvojega garanja
in ni posledica tvojega igranja.

Ko si zastaviš svoj največji cilj,
zmagaš, ampak ne zaradi opravljenega cilja.
Zmagaš, ker si si nekaj v življenju zastavil
in nisi na temno platnico strmoglavlil.
Prižge se motor, gume zacvilijo,
veter zapiha in letalo zaniha.
Takrat zmagaš in ta beseda zbledi z lista
in letalo življenja že čaka neskončna pista.

ZOJA STRMŠEK, 8.a

NAGRAJENA

MARAM IN NE MARAM

Ne maram biti sam,
ne maram se jokati,
jaz ne maram spati.

Ne maram se kopati,
ne maram se umivati,
ne maram se obriti.

Ne maram iti v šolo,
ne maram delati nalog,
ne maram se učiti.

Jaz pa maram,
do sonce zunaj sije,
do se grem igrat
in jaz res maram mamu imeti rad.

Tevž Seliškar, 7.a

DOLGČAS

V majhni sobi on sedi,
se predaja tesnobi,
ki mu v srcu leži.

Na veji tam daleč
se ptičice podijo,
v poletnem soncu
se vztrajno veselijo.

Tam v bloku na koncu vasice
veselje ne obstaja.
Pust zrak, tihe ptice ...
Cel dan tam dolgčas razgraja.

Čas se ustavi, ura ne niha,
vsak se ustavi, globoko zadiha.

Misli se znajdejo v megli brez konca ...
Brezupno iskanje novega sonca.

Urška Repolusk, 7.a

NOVA ZGODBA

Ima sploh še smisel
ostati v tej zgodbi?
Ali obrnem list
in začnem znova?

Novo zgodbo,
nov začetek ...

Naj dokončam sestavljanke?
Poiščem izgubljen košček?
Ali vse pustim
in se novi zgodbi posvetim?

Veronika Batagelj, 7.a

DOLGČAS

Pri oknu zagledala sem majhne ptice,
a meni vstati se ne da.

Budilka je naenkrat zazvonila,
me iz sanj je prebudila.

Mama že je vstala in nori,
razburjena ne ve,
kaj naj stori.

Jaz pa dolgčas pasem in ne vem,
kam naj se dam in kaj počnem.

Alja Vogrin, 8.b

DOLGČAS

Dolgčas je takrat,
ko čas dolgo teče
in se mi zdi.
kot da vso breme na meni leži.

Pri oknu sem stala,
čakala in se spraševala,
kje je volja do življenja,
do katerega mi sedaj ni,
saj dolgčas v moji glavi tiči.

Če krila bi imela,
bi v deželo časa poletela,
ga malo v preteklost zavrtela,
ga uredila in nekatere stvari
še enkrat zavrtela.

Anja Petek, 8.b

DOLGČAS

Čas vleče se v šoli in doma,
predmeti dolgočasni nimajo konca.
Iz šole večkrat vlečem se domov,
doma pa se težava ne konča.

Budilko pred spanjem nastavim si,
da zjutraj na uho mi glasno zvoni.

Para živce mi vse dni,
a kraja nikoli z njo ni.

Spet šola, spet ta nočna mora.

V šoli spet vsi sedimo,
dolgočasimo se,
skoraj že ležimo.

Čas ponavlja se vse dni,
a kraja mu ni.

Lucija Rečnik, 8.b

DOLGČAS

Dolgčas je, ko čas počasi teče,
seveda nič ne reče
in kar naprej teče.

Takrat so možgani na paši,
poslušam glasbo, grem spat,
ampak časa še vedno nič ne ustavi.

Vem tudi,
da je dolgčas samo v moji glavi,
a tudi to ga ne ustavi.
Ko pa dolgčas mine,
ga veselje izrine.

Sani Hernet Črešnar, 7.b

DOLGČAS

Dolgočasijo me vsi ti ljudje.

Vsi enaki,

vsil brezsrčni,

vsil brezčutni.

Dolgočasi me ta svet,

ki mi beži pred očmi.

Dolgočasila sem sama sebe

in tako sem si ušla.

Ne poznam več ljudi,

ne poznam več sveta,

ne poznam več sebe,

kakršna sem bila.

Jaz sem odšla,

a ostali so ljudje brezčutni,

ostal je ta prazen svet.

Ostali so ti ljudje,

ki so me dolgočasili,

ostal je ta svet,

ki mi ni pustil živet.

Lara Žmavc, 8.b

SKRIVNOST ŽIVLJENJA

V daljavi je sončni zahod čarobno obarval nebo.

Veter je molčeče pihal okoli dreves,

da se je prizor zdel kot iz nebes.

Prostor je polnil smeh,

medtem ko se je potihoma vrtel naš planet.

Skrite želje otrok, ki so brez pomena hiteli v svet,

le malokdo se je zavedal,

da se v daljavi za skritimi vrati v neskončnost skriva ljubezen,

ki na poti do cilja ni nobena bolezen.

Ljudje brezvoljno sledijo zemljevidu,

videti je, kot da duše živijo le v prividu..

Otroci, ki se igrajo v tem lepem večeru,

se še ne zavedajo,

kam jih bo vodil kompas življenja.

Bo to svet muke in trpljenja?

Ne, to bo svet radosti in poželenja.

Urška Repolusk, 7.a

Zmaga

Vsi začnemo na dnu,
daleč od cilja,
a kljub vsemu
ta pot ni nepremagljiva.

Do zmage ne vodi dvigalo
in ne stopnice,
do cilja nas dvigne
le vzpenjanje na višje police.

Nina Gorkič, 8.a

ZMAGA

Zmaga je...

Ko ti prijatelj pri nalogi pomaga,

ko te v boju nihče ne premaga,

ko te mama v posteljo polaga

in ko te po obilnem zajtrku ne peče zgaga.

Zmagati pomeni ostati neporažen.

Ana Vogrin, 8.b

ZMAGA

Zmaga je veselje, ki ga dobiš.

Zmaga je ponos, ki ga občutiš.

Zmaga je pogum, ki te preplavi

in vztrajanje, da te ne odplavi.

V življenju zmagaš in zgubiš,

a vztraja, saj lahko samo pridobiš.

Kaja Semenič, 7.a

EMOJŠČINA

Skozi okno opazujem križišče,

moje srce pravo pot išče.

Košček moje zgodbe manjka,

moje življenje je uganka.

Zagledana sem v nebo,

razmišljam kakšno moje življenje bo.

Izza deževnega oblaka kuka Sonce,

a še kar ne verjamem v srečne konce.

Vzpenjam se po svoji poti,

živa duša me ne zmoti.

Poslušam kako svet okrog mene zveni,

moja sreča pa krni.

Ujetnica sem svoje sobe,

kot v majhni škatlici tegobe.

Kadar zaspim, se osvobodim

in v svoje sanje poletim.

Na poti v gozdu je lisica,

na veji pa prelepa ptica.

Ko le ne bi bil potres

in cel naš svet ne bil bi ognjeni kres.

Julija Mešl, 9.a

ZVESTOBA

Včasih mislimo, da nihče nas ne razume,
da sami smo na celem svetu,
da ni človeka na planetu,
ki prisluhnil bi nam.

Ne pozabi da nisi sam,
nekdo vedno ti stoji ob strani,
za vsako ceno te obrani.
Vedno ti nekdo zvesto je predan.

Ko misliš da nihče te več ne mara,
vedno najde se nekdo,
ki ti zvesto stal ob strani bo.

Vedi da zanj zvestoba je zlato,
da nad tabo nikoli obupal ne bo.
Temu reče se pravo prijateljstvo.

Kaja Gorkič, 8.a

NAGRAJENE

EMINE

PESMI

ZMAGA VSE POPLAČA

Trudim se,
za zmago naredim vse.
Pa vseeno -
mi ne uspe.

Do onemoglosti se pripravljam,
vadim iz dneva v dan,
a ko ne vidim rezultatov,
se skoraj vedno vdam.

Težko je vztrajati naprej,
ko ne zmaguješ kot poprej,
ko ti ne gre več kot nekdanj,
ti pravijo da se predaj.

Nikoli ne vem ali naj še vztrajam,
ali naj posvetim se vsem nemogočim vajam,
ali naj se trudim kot nekoč,
naj zato zapravlja svojo moč.

Na koncu vseeno se odločim,
da od starih navad se jaz ne ločim,
ne želim nikogar razočarat,
sama sebe ne prevarat.

Kljub vsemu trudu

in kljub vsem težavam
se trudim, da vse premagam
in na koncu morda še zmagam.

Velikokrat se trud ne poplača,
a ko enkrat zmagaš, se vse splača,
to da ti novega zagona,
novih moči in začetek novega vzpona.

POT DO TEBE

Ne najdem poti, ki bi me vodila k tebi
Imam občutek,
da si manjkajoči košček moje zgodbe.

Brez tebe ne vidim jasno.
Misel nate spusti dež name.
Le redko sonce posije
iz kotička gore.

Sem gluha za vsa opozorila,
gluha za tvoje ledeno srce.
Vse bi ti dala,
samo prekini moje gorje.

Sem le redko osvobodjena misli nate,
misel res hitro vrne nazaj se.

Kot volk močno se borim.

V meni je pravi vihar.

Že dolgo močno se trudim

in zbiram moči.

Tečem, da bi te ujela,

a še vedno ne najdem poti.

Naposled se mi le posveti,

moram bližnjico ujeti.

Tako se končno ti približam,

svojo pot s tvojo križam.

Sem končno zopet zadovoljna,

končno sem ob tebi.

Sedaj sem jaz tvoja izbira,

sedaj sem jaz tvoje dekle.

Moja duša se je umirila,

v miru zadnjič izdihnila.

V MOJI GLAVI

Dolgčas je lahko dobra stvar,
takrat ti ni za skoraj nič mar.
Nimaš kaj si za začeti,
poskušaj novo knjigo si odpreti.

A zame dolgčas ni le srečen,
moj nasmeh takrat zares ni več en.
Ker nimam nič si za početi,
moje misli kot nore začnejo brneti.

Razmišljam o onem in o tem.
Večinoma posvetim nesrečnim se stvarim.
Verjemi, da si tega ne želim,
da v sebi na ves glas kričim.

Borim se s temi notranjimi glasovi,
počutim se, kot da bi bili preteklosti duhovi,
ki ne pustijo živeti mi naprej,
nikoli ne premaknejo svojih mej.

Tako se dolgčasa jaz izogibam,
je varneje zame, da se v drugo smer nagibam.
Želim se vsemu izogniti,
se pred svojo realnostjo skriti.

LISTEK IZ ZAPRAŠENE KNJIGE

Sama v postelji ležim,
ne vem, kaj naj s sabo naredim.
Obračam liste knjige stare,
ki pobrala sem jo z zaprašene se omare.

Na hitro knjigo preletim,
na majhen listek naletim.
Z zanimanjem na hitro ga razprem,
se mu približam in oči odprem.

Na listku vidim nek napis,
izgleda star ta rokopis.
Poskušam črke razvozlati,
iz njih nekaj smiselnega stkati.

Ko že nekaj časa v vzorce te strmim,
takrat končno ugotovim,
zakaj ničesar ne razumem
po nepotrebem se s tem obremenjujem.

Listek obrnem na drugo stran,
položim ga v nasprotno dlan,
besede le s kotičkom očesa oplazim,
pa že smisel v besedah opazim.

Na njem pesem je zapisana,
najlepša pesem, kar sem jih prebrala.
Govori o meni, tebi, čisto vseh,
gre o dobrih se ljudeh.

NAGRAJENE
MARUŠINE
PESMI

OBZORJE

Do kod traja
in kje se konča,
ta neskončna pravljica,
ta lepota morja.

Če prišel bi do roba,
do konca sveta,
bi padel ali poletel,
tja vrh neba.

Pogled usmerjen v neskončnost,
v obzorje morja,
horizont je ta ravnina,
kjer morje dotika se neba.

Tam, kjer sonce zahaja,
ali tam, kjer pokuka na dan,
obzorje levo in desno,
sega do konca vseh sanj.

NOČ

Temno je,
nimam luči,
a me ne skrbi,
saj na nebu na stotine lučk žari.

Mrak me medlo mrazi,
lunin lesk se v jezeru blešči
in moja roka
na tvojem licu leži.

Noč je odnesla poglede,
odnesla je vidne skrbi
in prinesla kar brez sramu
vse skrivnostne reči.

Ponoči me ni strah
sedeti s tabo v naročju,
ni me strah si te želeti,
ni me strah te imeti.

SANJE

Ko zaprem oči
in se v globok spanec potopim,
zaidem v svet vseh norih in nemogočih stvari,
svet sanj, ki se kar prenovi.

Velikokrat kaj novega je:
enkrat po vesolju drvim,
drugič pokal v roki držim,
se v morske globine potopim,
ali pa pred zlim bežim.

Vendar že kar nekaj dni,
v mojih sanjah nekaj žari,
nekaj se vedno znova ponovi,
veš, to si ti!

SIMPATIJA

Ko prvič sem te videl,
si bila le ti,
a takrat nisem vedel,
da zate se živi.

Večkrat so pogledi
najini se križali
in vedno znova v meni
upanje so zbujali.

Takrat ugotovil sem,
da všeč si mi le ti,
da ti ni enake,
čeprav izbor ne manjka mi.

Zdaj jasno je postalo,
da zate le živim,
ob pogledu nate
pamet izgubim.

Ne vem, če bi brez tebe
sploh lahko bedel,
ker v sanjah se prikaže
venomer mi tvoj odsev.

So dnevi nama šteti,
ko mi je lepo,
brez tebe vsako jutro
meni je hudo.

Čeprav le enkrat
govorila sva zares,
v mojem srcu zate
zagorel je kres.